

La senyora Mollà Herrera:

...històrica, cultural, patrimonial de la nostra terra, i per això li demanem saber quines mesures està realitzant el Consell per a enfortir i promoure el Tribunal de les Aigües de l'Horta de València.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Mollà.

Conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies.

Gràcies, diputada.

Mai elogiarem suficientment el Tribunal de les Aigües, una part essencial del nostre patrimoni històric i jurídic.

N'hi ha una història –que supose que les seues senyories coneixen–, i és que al poc d'haver-se produït la conquesta de València, el rei dels valencians, estant fora, ordena al seu batlle, al seu representat a la ciutat, i li diu: «Has d'acudir allà on els moros –hui ho diríem d'altra manera– des de temps immemorials jutgen les coses de l'aigua, però no per a posar-los sota la jurisdicció del rei sinó per a posar les terres i les aigües del rei sota la seua jurisdicció.» Seria suficient esta anècdota, que no és tal anècdota sinó que és història de la millor, per a sentir-nos molt orgullosos perquè explica molt, ara que celebrem el 600 aniversari de La Generalitat, un element més de la nostra història, d'eixa espècie de pactisme que en algun moment podem vore i en aquest cas, a més a més, d'una certa convivència.

Per això, la tasca que tenim encomanada en la nostra conselleria, quant que també som custodis de la millora de l'autogovern, passa per dos línies: la preservació estricta en tota la puresa, tot i sabent que en la història no n'hi ha res pur, que tot canvia, la puresa d'eixe tribunal, de les seues funcions, i de la seua importància juridicoinstitucional; i, al mateix temps, obrir-lo al futur.

Per això, el dia que van tindre la gentilesa d'imposar-me el brusó negre que és una gran distinció, jo quan vaig signar en el llibre vaig dir una cosa: entrarà el tribunal en el futur el dia que n'hi haja dones al Tribunal de les Aigües, crec que eixe és un element important, i els membres del tribunal van estar d'acord amb mi. Això significa que no és arqueologia del que estem parlant, estem parlant d'història viva del nostre poble, estem parlant de dret viu del nostre poble i de la nostra cultura.

Dins d'això hem hagut d'implementar algunes accions possibles: una, millorar el conveni, era un conveni estabilitzat molts anys amb una quantitat, nosaltres hem passat de

30.000 euros a 75.000, pràcticament no tenen més ingressos, i esperem podem continuar incrementant-lo. *(Soroll de papers)*

Hem promogut diverses accions de foment –diguem–, de renovació de la imatge, no tant com ens agradaria, com sempre, per raons econòmiques; entre elles, l'exposició de la que abans ja hem parlat en esta sessió i que espere que pugua anar a altres ciutats perquè siga també un element més conegut.

Ja he fet, també, esment ací del conveni signat amb l'Ajuntament de València d'intencions per a comptar amb la Casa Vestuari, en una casa absolutament dedicada al Tribunal de les Aigües, en la que pugua desenvolupar tant les seues tasques administratives com aquelles de difusió. És un element –supose que tots vostres ho saben–, un element fins i tot turístic de primer ordre.

Durant la segona Trobada Anual de Museus de l'Aigua, amb el suport de la nostra conselleria, que es va fer a una ciutat dels Països Baixos, es va decidir que València siga la seu de la pròxima Conferència Internacional de Museus de l'Aigua, i així es farà a l'any 2019. Crec que és un orgull també per als valencians i acollirà i donarem suport, lògicament, en col·laboració amb l'ajuntament i altres; de fet, s'ha constituït, està en tràmit –diguem– de constituir-se la comissió per a la difusió i reconeixement del Tribunal de les Aigües en motiu del desè aniversari de patrimoni de la humanitat en què s'han integrat ajuntament, diputació, Universitat de València, Politècnica, Confederació Hidrogràfica del Xúquer, el mateix tribunal, intentarem fer un acte d'impacte científic internacional, i òbviament portarem a eixa reunió la proposta d'impulsar una xarxa global de museus de l'aigua per part del programa hidrològic internacional de la Unesco.

La senyora vicepresidenta primera:

Conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Ja és prou, moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Anem a intentar ajustar-se als textos perquè, si no, ja sabem que tenim un ple molt llarg i anem a allargar-lo massa, i sabem que el reglament només destina dos hores per a esta qüestió.

Passem a la pregunta que formula la diputada Rosa María García, del Grup Parlamentari de Ciudadanos, sobre persones majors dependents, que serà substanciada per la vicepresidenta del Consell, la 1.599.

Senyora García, quan vullga.

La senyora García González:

Gracias.

Señora Oltra, ¿qué medidas ha llevado a cabo la *conselleria* de políticas inclusivas durante este ejercicio 2018 para mejorar la calidad asistencial en la residencia para personas mayores dependientes Mariola en el municipio de Alcoy?

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias.

Vicepresidenta, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora García, per la seua pregunta.

Les mesures que s'han portat a terme en la residència de persones majors dependents a Alcoi han sigut, en el sentit que ja li vaig anunciar al març quan van fer esta mateixa pregunta, obres de millors i reformes en el centre, així com estan implementant-se les millors de personal, de reforç del personal per a millorar la qualitat assistencial en este centre.

La senyora vicepresidenta primera:

Quan vullga.

La senyora García González:

Bueno, señora Oltra, leo textualmente el *Diario de Sesiones* del día 7 de marzo, fecha en la que le formulé la misma pregunta que le he formulado hoy, un extracto de sus respuestas: «A partir d'ahí, efectivament, l'1 de juliol entraran 12 noves persones a Mariola», ¿val?; y justo en el párrafo inferior, «l el 12 de juliol, gràcies al pressupost que ací s'ha aprovat, a les Corts Valencianes, s'hi incorporaran 12 professionals nous».

Señora Oltra, me gustaría ahorrarme el calificativo pero no puedo porque cuando alguien miente, miente. Y usted ha mentido, ha mentido afirmando e incluso detallando, además del número de profesionales que se iban a incorporar, su especialidad. Todo ello después de llevar al terreno de la confrontación contra el grupo Ciudadanos una intervención que los trabajadores, los ancianos residentes y sus familiares, además de la larga lista de espera para ingresar en la residencia Mariola La Asunción de Alcoy, esperaban con enorme interés, pero les decepcionó y les mintió.

Usted llegó, habló de dogmas neoliberales, nos apremió con un desparpajo rayando en la prepotencia a que espabiláramos para que el dinero de la dependencia llegara, y se sentó

en su escaño entre los aplausos de sus socios de gobierno, lo mismo que ocurrirá hoy, conteste usted lo que conteste. Pero, señora Oltra, los interesados, aquellos a los que les afecta este asunto, están francamente decepcionados.

Tras aquella pregunta del mes de marzo, a la que me vengo refiriendo, y en la cual yo le decía que el centro cuenta con 60 plazas, se me remitió lo siguiente: «La resposta de la vicepresidenta no va ser cap novetat dins de la seua tònica en estos temes tan importants, tirant balons fora, decebent i, a més, tractant de deixar-te en mal lloc per les dades que vas facilitar. Cert és que actualment a Mariola n'hi ha sols 51 residents, però eixa minva ha sigut ocasionada com a conseqüència de les protestes i la repercusió que han tingut, per la qual cosa van paraitzar l'ingrés de nous residents després de la defunció d'alguns d'ells, com segurament sabràs.» Mintió, señora Oltra, y, además, decepcionó a aquellos a los que usted venía a salvar.

Debo decirle que de las sesenta plazas, que son las que hay en la residencia, esos cincuenta y un residentes del mes de marzo, ahora son únicamente cuarenta y cinco. Algo lógico, ya que si no hay personal para atenderlos no se pueden producir, no dan orden de nuevos ingresos.

¿Sabe, señora Oltra, cuál es la lista de espera de la residencia? Tres mil. Tres mil peticiones de personas dependientes que no pueden acceder a una plaza de la residencia Mariola por falta de personal y presupuesto. Y, mientras, el chasco del *botànic* racanea en todo aquello que afecta directamente al bienestar de las personas. Hablo de sanidad, de educación y de servicios sociales, áreas que han sido seriamente mermadas por los recortes y la incapacidad de gestión de este Consell.

Su prioridad, señora Oltra, no deben ser los temas ideológicos. Su etapa de política de camisetas ha pasado. Usted es la vicepresidenta de La Generalitat. Es la *consellera* de las políticas sociales y debe destinar más presupuesto a este tipo de necesidades básicas de los ciudadanos, en vez de derrochar dinero a otros menesteres cuyo fin no son los ciudadanos sino los intereses partidistas.

Señora Oltra, no vuelva a excusarse en la herencia recibida. No critique a Ciudadanos con argumentos peregrinos. No desvíe su responsabilidad mirando hacia otro lado y atiendan a nuestros mayores destinando los recursos que necesitan.

Hable cara a cara con los trabajadores de la Residencia Mariola La Asunción de Alcoy. Dígalos cómo y cuándo va a atender sus necesidades y, sobre todo, no les vuelva a mentir. Aquí estarán, cada miércoles, hasta que usted cumpla lo que les prometió.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora García.

Vicepresidenta, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Mire, em pareix prou injust que vosté parle de mentir perquè jo a vosté no li vaig mentir. De fet, jo he fet referència... No, no li vaig mentir. I no li ho consentisc. Hi ha dos coses que..., se me pot acusar de moltes coses; per descomptat, de mentir, no, i de *gandulear*, tampoc. No sé si a altres; a mi, no. (*Remors*) Escolte'm ara...

La senyora vicepresidenta primera:

Déjela, por favor, que intervenga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...que jo l'he escoltada amb molta paciència, totes les barbaritats que vosté ha volgut soltar per la boca. Ara me toca a mi. (*Remors*)

Aleshores, jo li vaig dir que n'hi haurien dotze persones noves, i eixes eren les previsions, i això és el que estava presupostat. No és una qüestió de pressupost, senyora García. Estudie's els temes. No és una qüestió de pressupost. De fet, part del pressupost no s'executarà precisament perquè, efectivament, i en això té vosté raó. L'1 de juliol no han estat les places, però jo li conte la seqüència.

El 6 de març de 2018 esta consellera va demanar les places que feen falta, l'autorització, com vosté sabrà, de Direcció General de Pressupostos, que sense això no se poden ampliar les places, que després han de tramitar-se per funció pública. Val?

El 6 de març, esta consellera va demanar eixes places, les dotze places. A partir d'ahí, li estalvie el periple, li estalvia el periple. Si vol algun dia, li ho conte, si vol saber el que passa de veritat. El cas és que el 22 de setembre, 22 de setembre, s'autoritzen nou places, no dotze, nou places, de les dotze que jo havia demanat; una de personal de psicologia, una de personal de fisioteràpia, cinc d'auxiliars d'infermeria i dos de personal zelador.

És que si vosté no sap com funciona l'administració, no és culpa meua. Estudie. (*Rialles*) Aleshores,...

La senyora vicepresidenta primera:

Per favor, senyor Castelló...

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...si vol li ho explique, si vol saber-ho, li ho explique.

La senyora vicepresidenta primera:

Un moment, per favor.

Senyor Castelló, no està en l'ús de la paraula. I el senyor Subiela, tampoc. Així que, per favor, deixen que la vicepresidenta... Sí, a la senyora García no l'ha interromput ningú, eh?, anem a deixar que la vicepresidenta consumisca el seu temps sense interrupcions, per favor, perquè és difícil després reprendre el fil.

Quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies.

Nou i no dotze perquè tres, que són administratius subalterns, no són considerats d'atenció directa i, per tant, el dogma neoliberal al qual li torne a fer referència que, entre altres coses, forces polítiques com la seua estan alimentant, fa que no se puguin contractar persones que no siguin d'atenció directa.

El 18 de setembre es va enviar una convocatòria pública a tot el personal de La Generalitat perquè puguen optar a estes places. El 3 d'octubre es va demanar a la Direcció General de Funció Pública la cobertura dels llocs per personal interí a través de les borses existents i, a hores d'ara, ja està seleccionada la persona professional de la psicologia i s'està a l'espera de la de fisioteràpia, perquè ambdues s'incorporen en els pròxims dies.

Estem a l'espera de cobrir els llocs de personal auxiliar d'infermeria i de zeladors, categories per a les quals no hi ha borses en la Direcció General de Funció Pública i s'han d'arbitrar mecanismes per a la seua cobertura perquè en l'orde que regula estes borses, l'advocacia de La Generalitat va dir que si no se canviava el decret no podien tirar mà de les nostres borses de substitució de la conselleria.

Quant a les obres, que li les vaig dir en març i que s'han executat, li vaig dir que serien per 87.000 euros; han sigut per 85.982 euros amb 0,2 cèntims. Li pregue que no me diga mentirosa per 1.100 euros, veritat? Són les següents reformes: condicionament del gabinet de podologia, substitució de finestres, condicionament del sòcol de les habitacions, sanejament del departament de clínica i, quant a equipament, mobiliari del gabinet de podologia, sistema d'alarma antiincendis que no existia en la residència, per cert, i material clínic. Exactament el que li vaig dir en març que es faria i que s'ha fet.

Quant al personal, està seleccionant-se. Té vosté raó que no estaven l'1 de juliol. La primera que està indignada en eixa situació sóc jo, però no me torne a dir que jo he mentit perquè el 6 de març eixes places estaven demanades.

I si vol vosté saber el que passa, jo, quan vullga, amb més temps, li ho conte, perquè ara se m'ha esgotat el temps. Però li pregue, per favor, que no me falte més al respecte.

Moltíssimes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, vicepresidenta.

Le quedan seis segundos, sí.

Senyora... No, no, perdone, usted ha intervenido ya dos veces. El tiempo se divide en dos intervenciones, no...

Gracias, señora García.

Anem a continuar amb la pregunta número 1.534, si no m'enganye, -sí- que formula el diputat David Cerdán a la consellera d'agricultura i medi ambient.

Senyor Cerdán, si és tan amable de polsar. Quan vullga, pot formular la pregunta.

El senyor Cerdán Pastor:

Sí, le quería preguntar a la *consellera* sobre el castigo que tiene su cartera y, desde luego, el Consell en pleno, por la herencia recibida. Es verdad que a mí me aburre lo de mirar el pasado pero es que el pasado, como un mal bicho, vuelve a resurgir y creo que va a durar bastante tiempo, ¿no?

Yo le recomendaría al gobierno aquello de recuerden que hemos nacido para ser felices y hacer a la gente feliz, y no nos distraigamos, pero que, claro, con la gestión de estos señores, es que es materialmente imposible. Es materialmente imposible. Aunque queramos abstraernos del pasado, el pasado nos persigue sistemáticamente. No hay manera de solventarlo y de echar lastre, aunque algún *exconseller*, algún *excompañero* del Partido Popular asiente, asiente, asiente como los perros de los coches, y creo que con cierta razón. Es decir, certifica lo que vengo diciendo.

Mire, le recuerdo que empezamos la legislatura con unas supuestas correcciones financieras que nos costó seis millones de euros, ¿no?, el ejercicio 2007-2011, respecto a ayudas de la Unión Europea en materia de agricultura, ¿no?, que hay dos expedientes también, en materia de agricultura y de ayuda, que pueden suponer unos nueve millones o dieciséis millones si finalmente se certifica que, efectivamente, se tramitaron mal otra vez por la culpa de estos señores del Partido Popular.

Hay muchos más. Están los 19 millones por falsear las cuentas. Están los seis y pico por no ejecutar obras en materia de educación. La CV-95, que mi compañero de la Vega Baja se acordará que nos han condenado y, recientemente, recientemente, una sentencia del Tribunal Supremo condena a La Generalitat, a *conselleria*, a pagar la friolera de 11 millones por una mala praxis en lo que pudiera ser una buena idea, que es prohibir cazar en el Parque Natural de El Hondo.

La pregunta que le hago es cómo va a gestionar esos 11 millones que vamos a tener que pagar todos y que sistemáticamente vienen aquí a lastrar la escasa capacidad que tiene este Consell, este gobierno, de destinar los fondos suficientes para defender el medio ambiente.

Se lo voy a decir claramente: es muy cansado tener que

trabajar para el futuro también soportando las miserias del pasado. Pasado que, sistemáticamente, aunque nos acusen de siempre estar mirando a la deuda recibida, son otros los que se lo quieren inventar una y otra vez. Miremos al futuro. Y el futuro es ver cómo gestionamos estos once millones de euros que, una vez más, vamos a tener que ser solidariamente responsables a pesar de la pésima gestión de los señores de siempre.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Cerdán.

Consellera, cuando quiera tiene la palabra.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Gracias, presidenta.

Gracias, señor Cerdán.

Y, efectivamente, pues nos volvemos a encontrar con otro más de estos casos, otro caso de mala, muy mala pésima gestión, y que ahora nos supone tener que abonar 11 millones de euros nada más y nada menos; que no nos gusta, no nos va nada bien porque, como saben muy bien todos ustedes, la situación en que nos dejaron, la situación que nos encontramos en 2015 de abandono, precariedad, infrafinanciación, un déficit importantísimo de personal en agricultura y medio ambiente, a costa de muchos otros proyectos y ocurrencias, por decirlo de alguna manera, megalómanas, que sí que parece que se podían hacer con cierta facilidad.

Todo eso lo estamos revirtiendo, muy poco a poco, con muchas dificultades. Desde luego, siempre pensando en el interés general y en un servicio público, que es lo que antes no sabían o no querían hacer.

Y, además de todo eso, pues nos vamos encontrando, de vez en cuando, pues esas ruinas en diferido.

Esta, a partir de una sentencia de la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Supremo, que condena a La Generalitat al pago de 9.182.736 euros más intereses. Esto resulta que nos encontramos, cuando llegamos, y debido al transcurso del tiempo, con que se debían más de once millones de euros y que seguían, además, generando intereses a razón de cuarenta mil euros por cada día que pasaba. Así que, con todo este panorama, tuvimos que buscar soluciones. La solución, basada en el principio de disponibilidad del objeto de litigio, que posibilita que las partes lleguen a acuerdos en cuanto al cumplimiento a ejecución de la sentencia. Y eso es lo que hemos hecho: llegar a acuerdos con la otra parte, que es la comunidad general de regantes de Riegos de Levante Margen Izquierda del Segura.

Y hemos llegado a una solución negociada para la ejecución de esta sentencia, una solución que consideramos favorable